

[Statsministeren]

get den 20. januar 1987, og som opfølgning af en dagsorden vedtaget ved den lejlighed igen en forespørgselsdebat i februar 1991.

Arbejdet med handlingsplanen har i årenes løb været forestået af Ligestillingsrådet, som i overensstemmelse med ændringerne i samfundet har justeret arbejdet og fremhævet særlige temaer, der anses for at være relevante i ligestillingsarbejdet.

Jeg vil gerne, som jeg sagde det indledningsvis, melde fuldstændig klart ud: Regeringen vil i den kommende periode forny og udvide ligestillingsarbejdet på statens arbejdspladser og styrke Ligestillingsrådets arbejdsindsats. Det gælder både i forhold til kommunerne og i forhold til det private arbejdsmarked.

I den dagsorden, Folketinget vedtog den 21. februar 1991, hed det jo bl.a., at handlingsplanarbejdet, herunder Ligestillingsrådets projektarbejde og formidlingsarbejde, fortsættes, at der fortsat rapporteres årligt til Ligestillingsrådet, og at regeringen fremlægger de opnåede resultater for Folketinget inden udgangen af 1993.

I december 1993 fik Folketinget tilsendt Ligestillingsrådets beretning »Vejen videre«, som redegør for det ligestillingsarbejde, der er udført i de seneste tre år, og som kan danne grundlag for det fremtidige arbejde.

Lad os først se på resultaterne af den dagsorden, der blev vedtaget i Folketinget i februar 1991, og tage det punkt for punkt; det fortjener sagen:

Ud over ovennævnte pålæg om formerne for ligestillingsarbejdets gennemførelse blev det jo vedtaget, at der skulle udarbejdes konkrete handlingsplaner, måltal og årstal for ligestillingen i statens personalepolitik. Sagt rent ud, åbent og direkte: Her røres der i rapporten virkelig ved et ømt punkt, idet adskillige statsinstitutioner ikke har udarbejdet handlingsplaner. En stor del af de udarbejdede handlingsplaner opfylder desuden ikke kravet om måltal og om årstal.

På den baggrund anbefaler Ligestillingsrådet, at indsatsen for at udarbejde handlingsplaner for ligestilling styrkes i den kommende 3-årige periode. Jeg er ganske enig.

Jeg er også helt enig i Ligestillingsrådets kritik. Handlingsplaner skal udarbejdes, og de planer, der mangler måltal, skal rettes. Jeg har derfor skrevet til mine ministerkolleger med en

indtrængende opfordring til snarest at iværksætte dette arbejde. Glædeligvis skal jeg bemærke, at flere af mine kolleger har meldt tilbage til Statsministeriet, ikke mindst de kvindelige kolleger, men også mandlige i forbindelse med denne debat, at der i 1993 er udarbejdet handlingsplaner. Men vi skal videre herfra, og vi skal forstærke indsatsen, som jeg har nævnt det.

Regeringen har derudover ved finansloven for 1994 tilført Ligestillingsrådet nye midler som en varig ordning. Rådet styrker sin hidtidige rådgivningstjeneste og kan tilbyde bistand med bl.a. udarbejdelse og gennemførelse af handlingsplaner for ligestilling.

Der er således nu ingen undskyldning – og jeg gentager: ingen undskyldning – for ikke at komme i gang med at udforme handlingsplaner for ligestilling. Men rådgivningen kan naturligvis ikke erstatte institutionernes egen indsats, der nødvendigvis må være det bærende.

For så vidt angår det andet dagsordenspunkt om, at bestræbelserne for at sikre ligeløn intensiveres, kan jeg oplyse, at Arbejdsministeriet er af den opfattelse, at bestræbelserne ikke kan intensiveres yderligere gennem ny lovgivning.

Det er ministeriets opfattelse, at væsentlige indsatsområder, som det først og fremmest drejer sig om, er at udbrede kendskabet til og forståelsen af loven om ligeløn og dermed bruge loven som et varigt instrument på arbejdsmarkedet. Samtidig må vi arbejde intensivt med en opvurdering af de typiske kvindefag.

Det er også opfattelsen, at en mere langsigtet strategi skal søges i de mekanismer – og det er jeg enig i – som fastholder kvinderne, men ikke mændene, i rollen som ansvarlige for hjem og børn. Der må derfor arbejdes med at sikre en mere ligelig anvendelse af barselorlov, børnepasningsorlov og de andre incitament, vi har på arbejdsmarkedet.

Disse tre områder arbejdes der med af alle involverede, men det siger sig selv, at først og fremmest Ligestillingsrådet og organisationerne er dem, der her skal udfolde aktiviteterne.

Når det så gælder dagsordenspunktet om, at der skal fremlægges strategier, som sikrer bedre mod afskedigelse af gravide, er det Arbejdsministeriets opfattelse, at loven nu efter de seneste ændringer er optimal – eller på godt